Jubeljaargang

MS Uit het op de gebruikelijke plaats – rechts bovenaan op omslag en titelblad – pronkende getalmerk, dat dient om elke afzonderlijke editie van dit maandblad te kunnen onderscheiden van de voorgaande en de volgende, kan ditmaal worden afgelezen dat met de thans in het licht gegeven uitgave een wel zeer bijzondere mijlpaal werd gepasseerd, namelijk het begin van Jaargang 150. De trotse vermelding van dat getal spruit echter allerminst voort uit hovaardij. De Militaire Spectator mag zich erop beroemen het oudste tijdschrift van Nederland te zijn, en die reeds sinds vele jaren bestaande situatie is zonder meer een gegeven dat geen speciale accentuering behoeft: immers, de oudste te zijn betekent het onaantastbaar zijn in een koppositie waaruit men pas kan worden verdreven door te overlijden.

Bijgevolg zou ook het bereiken van een bepaalde leeftijdsgrens nauwelijks vermelding verdienen. Bovendien, de Militaire Spectator is „pas" honderdnegenenveertig jaar oud, blijkens de datering van het eerste nummer: „Zondag, den 29sten Januarij 1832, Eerste Jaargang, Nommer 1". Dat impliceert derhalve dat in de loop van de zojuist begonnen jaargang metterdaad de anderhalve eeuw zal worden volgemaakt. Het lijkt weinig zinvol de viering te beperken tot de verjaardag zelf; om die reden geeft de redactie de voorkeur aan het beklemtonen van de gehele honderdvijftigste jaargang. Tot dat doel zal ieder nummer in deze jaarreeks worden gekentekend met het vignet dat ook reeds is gebezigd op de omslag van dit nummer en dat tevens dient voor het afsluiten van artikelen en rubrieken in deze en de volgende edities.

Het laatste nummer dat in de lopende jaargang zal verschijnen, zal worden gewijd aan de wijze waarop de Militaire Spectator zijn functie heeft vervuld in de anderhalve eeuw van zijn bestaan. Dat overzicht zal worden geïllustreerd met een keuze uit hetgeen in die periode aan de lezers werd gepresenteerd.

Zoals de titel van dit editoriaal aangeeft, is het oogmerk de thans begonnen jaargang te beschouwen als een jubeljaargang. Het is wel met enige schroom, dat die benaming wordt gebezigd. De toestand van 's lands financiën en de daarmee verband houdende economische situatie geven weining aanleiding tot optimisme. De regeringsbeslissing, met instemming van de volksvertegenwoordiging, in het begrotingsjaar af te wijken van de in bondgenootschappelijk verband toegezegde reële groei van de defensie-uitgaven met drie procent per jaar, betekent dat de krijgsmacht beslist geen reden tot jubelen heeft. Mitsdien zal ook de Militaire Spectator genoodzaakt zijn van ernstige bezorgdheid te doen blijken. Het behoeft uiteraard geen betoog dat die bezorgdheid niet uitsluitend stoelt op wat kan worden gelezen uit de Memorie van Toelichting op de Defensiebegroting, maar dat de zorg om het kunnen functioneren van het militaire instrument voor een belangrijk deel mede voortvloeit uit opvattingen die daaromtrent leven onder een deel van het Nederlandse volk en zijn vertegenwoordigers en die gretig worden gecultiveerd en aangemoedigd door een deel van de communicatiemedia.

Het is geen wonder dat een bezorgdheid als waarvan hier sprake is zeer wordt versterkt door de wrange ervaringen die in het verleden de krijgsmacht zijn ten deel gevallen. Die ervaringen, overgedragen aan de huidige generatie opdat deze de lessen daaruit zou kunnen ter harte nemen, hebben helaas voor een aantal hunner nauwelijks dat resultaat opgeleverd, alhoewel zij toch onmogelijk konden worden ontkend. Ook de Militaire Spectator heeft geregeld dergelijke lessen en ervaringen aan zijn lezers

voorgehouden. Daarbij moest maar al te vaak worden beseft dat het in werkelijkheid niet zozeer dàt lezerspubliek was dat van die vingerwijzingen zou moeten kennisnemen, maar dat degenen die hun beslissingen mede daarop zouden moeten afstemmen klaarblijkelijk doof bleven voor hetgeen met zoveel klem ook onder hún aandacht werd gebracht.

Dat neemt echter niet weg dat dit tijdschrift zich zal *blijven* richten tot zowel de leden van de krijgsmacht en de daarin geïnteresseerden als de daarboven gestelde overheid. Daarbij stelt de redactie zich op hetzelfde standpunt dat werd ingenomen door de hoofdredacteur die in het eerste nummer van de eerste jaargang schreef welk doel hem met dit blad voor ogen stond, namelijk ... *zijne waarnemingen en opmerkingen tot nut van het leger, en daardoor ten dienste des vaderlands te doen strekken. Wat hem, bij zijne waarnemingen, belangrijk voorkomt, zal het onderwerp zijner schriftelijke beschouwingen zijn.*

Het laat zich denken dat althans een deel van de beschouwingen als hier bedoeld onvermijdelijk in mineur gesteld zal zijn. In dergelijke situaties is er inderdaad weinig reden te spreken van een jubeljaargang. Maar wanneer de Militaire Spectator erin mag slagen een steentje – al is het ook slechts een zeer klein – bij te dragen „tot nut van de krijgsmacht en daardoor ten dienste des vaderlands", is er in elk geval reden tot énige hoop op de toekomst!

MS 150

KONINKLIJKE VERENIGING TER BEOEFENING VAN DE KRIJGSWETENSCHAP

Op *19 januari a.s.* te 20 uur houdt de vereniging voor leden en belangstellenden een bijeenkomst in het Nederlands Congresgebouw te Den Haag, waar een inleiding zal worden gehouden over

Luchtsteun aan landstrijdkrachten, direct of indirect?

Als inleider treedt op de heer B. A. C. Droste, majoor van de Koninklijke luchtmacht.
Aansluitend op de voordracht wordt als gebruikelijk gelegenheid tot discussie geboden.

De inleiding over dit onderwerp beoogt een bijdrage te leveren tot de discussie over de directe en indirecte steun van tactische luchtstrijdkrachten aan landstrijdkrachten (respectievelijk Close Air Support en Battlefield Air Interdiction). De merites van deze beide vormen van luchtsteun zullen worden getoetst aan de tactische situatie zoals die kan worden gedicteerd door het mogelijke optreden van de land- en luchtstrijdkrachten van zowel het Warschau-Pact als de Noordatlantische Verdragsorganisatie.